

Felvidéki Híradó.

KÖZMŰVELŐDÉSI, SZÉPIRODALMI, IPAR-, KERESKEDELMI ES KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:		Felolvasó szerkesztő: Fehér János.	Főmunkatárs: Révész Lajos.	Magánhirdetések legutányosabban, árszabály szerint
Egész évre	4 ft	Kiadóhivatal: a turóc-szt.-mártoni „Magyar Nyomda”.		Hivatalos hirdetések díja: 100 szög 2 ft. ezenül minden megkezdett száz szónál 50 krral több.
Fél évre	2 »			Lapunk számára hirdetések elfogad a „Reuter újságírók és a Magyar Távir. Iroda” hirdetői iróltság, Gratz-utczika 1. szám.
Negyed évre	1 »	A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatalra címezve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők.		

Előfizetési felhívás!

Tisztelettel kérjük azon t. előfizetőket, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, sziveskedjenek ez irányban mielőbb intézkedni.

Azon t. előfizetőinket, kik előfizetésükkel hátralékban vannak, ezuttal is tisztelettel kérjük, hogy hátralékaikat kiadóhivatalunkba mielőbb eljuttatni sziveskedjenek.

A „Felvidéki Híradó” előfizetési ára:

Egész évre — — — — — 4 ft
Fél évre — — — — — 2 »

A „Felvidéki Híradó” kiadóhivatala.

A világsajtó Budapesten.

A kis városka szorult, egyszerű embere meghívja családi ünnepéhez a fényes nagyvárosban élő, dűsgazdag rokonokat. Ezek, épen csak a változatosság okáért, elfogadják a meghívást; betoppannak; nini, hiszen csupa csín, jó mód, okosság és sziveség fogad az egész ház tájékán! nem hinné ember, itt az Isten háta mögött... már ez az ember megérdemli, hogy törődjünk vele azután! S a rövid látogatás egy új életnek válik forrásává, a rokoni kapcsolatok megszilárdulásának, virágzó állopotoknak szülőjévé.

Mindennapos történet különben; csak a magyar kultúra történetében nem mindennapos.

Jöttek máskor is hozzánk külföldiek csoportosan; hírlapírók is töltöttek nálunk néhány napot (mint a bécsi »Concordia« egyesület) — de most negyedrél száz »szellem lovagja«, mint valami modern népvándorlás, jelent meg; s akadni ki közöttünk nem egy lobbanékony képzeletű fiatal óriás, a ki ebben a szellemek hódoló felvonulását akarta látni. Pedig ama külföldi tollvitézék inkább egy hős Stanley utódainak képzelték magukat, a kik a legsötétebb Európába merészkednek, hogy szenzációkat éljenek át; s ki tudja, hogy csak a 80 hírlapíró búcsúja is otthon nem indított-e olyan könyzpört, mint mikor a tonkingi hadsereg önkényesei váltak el övéiktől...

Szenzációban, reméljük, volt is részük: a legsötétebb Európa helyett a kultúra verőfőnye mosolygott feléjük mindenfelől. Székesfővárosunk képe az országházzal, az ezredévi kiállításhoz egyszerűtől sem tekinthető gazdsága, az operaház és »Bánk bán« díszelőadása, a Balaton két partján pompázó fürdők, a Vaskapu munkálatai; ez az európai színvonal mindenütt, bizonyára meglepte mindannyiukat. Hiszen, a honnan ők a rólunk való ismereteiket meríthetik, azok a források nem olyan kristálistiszta, hogy a mi képünk akár eredeti színeiben, akár csak hű körvonalalaival tükrözhessek. Az egyetlen budapesti német lap, a mely utat talál a külföld felé, irgalmas szívevel elhallgatja, ha valamely külföldről ideproteglált karmester sikkeszt vagy zsarol; de a magyar elem közt előforduló sötét foltokat egy-egy fölvézi hasábjaira, s hírlapírói virtuozitással feldolgozva találja külföldi olvasói elé. A »Frankfurter Zeitung« persze, s a többi ép úgy, a botrány-krónikát hatásosabbnak tudja, mint a széppel, jóval, az életcélt egyszerű teljesítésével beszámolást — így esik meg, hogy nincs olyan hét, a melyen a művelt külföld ne olvassa valami megbélyegzőt a magyarról. Maguk a nyugati hírlapok rovatvezetői, a kiknek módjukban áll az egész »Lloyd«-ot olvasni, annak a közönségnek szemüvegén át olvassák, a melynek a számára írják; ők is csak az árnyék aszfaltszínét tartják emlékezetükben. S ezért kétszeresen hála nekik, hogy mégis eljőttek.

Mert a mit ők olvasás úján, ha éveken át is, összegyűjtötték felőlünk elméjükben: az az ismeret, mint a csillagos éj a felkelő nap elől, lőkéletesen elenyészett az autopszia, a saját szemükkel látás világosságára, erős, közvetlen fényére. Ha láttak egy-egy szerkesztőséget, a kiállításon a sajtó-pavillont, gépesarnokot, közoktatásügyi pavillont, ha látták a földalati villamos vasutat, a hidakat, a tömredék gárkéményt, ha látták a műcsarnokot, könyvtárainkat, 17 napilapunkat, bizonyos illusztrált folyóiratokat, — s mindenkifelelt, ha azokkal az előkelő szellemeinkkel tarsalkodtak,

a kiknek magas röplére, széles látókörére, gazdag kincseire büszkéek vagyunk, akkor hatalmasan megnyilatkozott a külföld hírlapírói előtt a Nyugatnak magát itthon érző génusza, s ez a megnyilatkozás kitörülhetetlenül bevésődött vendégeink emlékezetébe.

Ők lesznek ezentúl a mi hangesővünk, ők fogják jó hírnevünket ott híven megvédeni, ha a távolban valaki ferde véleményt mond rólunk. És ők lesznek azok a felénk fordított csillagvizsgáló lencsék, a melyek segítségével a külföld tiszta képet fog nyerni rólunk — az a külföld, a mely eddig annyit törődött velünk s olyan távolnak hitt bennünket magától, akár a Sirius. Szerencsére jóval közelebb vagyunk, s rajtunk nem fog múlni, hogy a nagy távolságot megrövidítsük. Ha ezer évünkkel letagadna is valaki — talán nem nagy jóakarattal — 900 esztendő: önérzettel mutathatunk az utolsó száz évre, a melynek kulturumkájával, hogy utóltértek a régóta folyton emelkedő Nyugatot, az nem lehet közönséges erő gyümölcse.

A magyarságnak nagy érdeke, hogy a külföld ismerje és — elismerje. Megérdemelték, szó sincs róla. De hogy meg is történjék: azt ezek a most eltávozott hírlapírók, a külföld legtekintélyesebb lapjainak válogatott munkatársai hatékonyabban és jótékonyabban eszközölhetik, mint minden diplomáciai összekötötés.

Ezért a társadalomnak, de a kormánynak is, módot kellene találnia arra, hogy a külföld hírlapíróinak sokadalma máskor is ellátogasson hozzánk, még pedig ne négy napra, hanem tizenegyre; ha nem lehetne még egyszer a mi nagy ünnepünknek, az ezredéves kiállításnak, tartama alatt: történjék a tél folyamán, a mikor »saison« van, jelen van minden politikai, közgazdasági tényező, pangás nélkül mutathatjuk be a főváros, az ország ezerégsz életének bármelyik ágát. Félnünk nincs mit: a jég meg van törve, a zsurnalisták aligha rosszakarólag lépik át a határt, s végre azon csak nem lesz mit szűgyelnünk, a külföld elől rejtegetnünk, a mi a magunk léte érdekében,

A „FELVIDÉKI HIRADÓ” TÁRCÁJA.

Nyári alkony.

Reviczky Gyula hagyatékából.

Szállj le halkan a vidékre
Nyári alkonyat!
Szőjj a drága lány szívébe
Édes álmokat.

Bontsd ki fátylad' s hintsd a földre
Balsamos lehed',
S szárnyaiddal fodd be, fodd be
Titkos üdvemet.

Mint az illat, rózsáilatt,
Hangtalan legyen.
Csak ragyogjon, mint a csillag
A derűs egen.

Néma hold, csak te tekints le
Meghíttén réám,
Mig mélylő szemeimbe
Könyvet csalsz, leány....

Lujza néni.

Korán beköszöntő téli esteiken, amikor lassan-lassan mindent beföd a homály s előtűnnek az obligat hosszúra nyúló árnyak, elmerengve hallgatódzom amint negyed óránként megszólal valahol a harmadik szobában az antik, alabastrom oszlopú óra: a Lujza néni óraja. Kisérteties, bongó hangjára előkerül Lujza néni a multból s itt táncolja a szoba közepén a menuettet, abroncsos szoknyában, a la Grec fesült hajjal. Komoly, rancos arca, sárgas fényben világ ki a felhomálybó s a pincéből beszél, mint Kondorosán a Banquo szelleme, mikor megszólal:

»Nem érted te meg ezt fiac.«

Lujza néni, a nagyanyám nyoma nemje közül a legidősebb volt. Valamikor szép lehetett, hanem ez a szépség körülbelül visszanyúlt abba a korszakba, mikor még a kezes bárány is vad állat volt. Őt esztendősen lehettem akkor, mikor már elég tehetséget éreztem magamban arra, hogy egy négy soros névnapit köszöntőt elszavaljak: június 19-én. Ettől fogva a Lujza néni kedvence lettem. Mindennap eljártam hozzá s órákig elhallgattam annak a 15—20 macskának a dorombolását, melyek állandóan ott tartózkodtak a Lujza néni közelében. Valahányszor megszólalt az antik, oszlopos óra, Lujza néni abba hagyta az olvasást s a macskákat elhallgattak. Lujza néni egy mélyet sóhajtott, egy párszor intett a fejével, tovább olvasott s a macskákat újra

el kezdtek dorombolni. Így ment ez évről-évre, napról-napra, negyed órától negyed órára.

Az ókát soha nem tudhattam meg.

Mikor tíz éves lettem, el mentem Lujza nénihez, hogy nekem gratuláljon. Tovább maradtam mint rendszeren. Alkonyodott. A szobában lassan-lassan mindent befödött a homály, az árnyak hosszúra nyúltak, a macskák altaóan doromboltak, én meg elmerengve hallgattam. Az óra hatot ütött. Lujza néni a rendesenél mélyebbet sóhajtott, a macskákat a szokottnál több áhítattal hallgatták, aztan Lujza néni becapta a könyvet és tovább nem olvasott. Éreztem, hogy valami rendkívüli dolog következik. Az ablakhoz utúntk. A Lujza néni profila élesen rajzolódott oda a jégvirágos ablaktáblára s élénken emlékeztetett a határunkban kiásott »byzanci örök« relifeire. Mikor a nagy karos-székben elhelyezkedett, minden különösebb bevezetés nélkül, elkezdett beszélni.

»Nem fogsz megérteni. Látom, hogy öt éve ez a kiváncsiság, hogy megtudd, mi bánt engem, ha az óra üt? Ötven év óta sóhajtok, valahányszor az az óra negyedét üt. Sok idő az fiam...!

... A szvaliszér kapitány szép ember volt...! Egy hónapig volt a mi házukban elszállásolva az osztályával. Csak én voltam itthon, meg az anyám. Bejött, kezét csókött az anyámnak, rám nézett és kiment. Húsz éves voltam s a kapitány egy tekintetéből lángra

Árverési hirdetményi kivonat.

A turóc-szt.-mártoni kir. járásbíróság mint telek- könyvi hatóság közhírrá teszi, hogy a turóc-szt.-mártoni takarékpénztárnak Turanecz András elleni végrehajtási ügyében Turán közösgében fekvő a turáni 105. sz. tjkvben A + 1-23, I. -21., 23-43. és + 1-2. sor-sz. alatt valamint a 847. sz. tjkvben A + 1. az 1038. sz. tjkvben A + 1000. sz. alatt felvett s Turanecz András nevére irt ingatlanokra, továbbá a 113. sz. tjkvben A + 1-9., I. -28. és 30-33. sor-sz. alatt felvett ingatlanokból B 7. tétel alatt 1/12

részben, a 114. sz. tjkvben A + 1. sor-sz. alatt felvett ingatlanból B 5. tétel alatt 1/24 részben, a 296. sz. tjkvben A + 1-2., I. 1-12., 14-47. sor-sz. alatt felvett ingatlanból B 3. tétel alatt 1/4 részben, a 637. sz. tjkvben A + 1. sor-sz. alatt felvett ingatlanból A 6. tétel alatt 1/4 részben a 777. sz. tjkvben A + 1-2. sor-sz. alatt felvett ingatlanokból B 13. tétel alatt 1/24 részben, a 786. sz. tjkvben A + 1. sor-sz. alatt felvett ingatlanból B 2. tétel alatt 1/8 részben, a 790. sz. tjkvben A + 1-2. sor. sz. alatt felvett ingatlanból A 1. tétel alatt 1/4 részben és az 1010. sz. tjkvben A + 1. sor-sz. alatt felvett ingatlanból B 1. tétel alatt 1/2 részben együttesen és 1134 frtnyi kikültási árban az árverést elrendelte, és hogy a fen-

nebb megelílt ingatlanság az 1896. évi július hó 7-ik napján délelőtti 10 órakor Turán közösgében a község hazaiul megtartandó nyilvános árverésen el fog adatni. Árverési szándékok tartoznak az ingatlanság kikültási árának 10%-át kiküldött kezéhez letenni, képes értekiparban a kiküldött kezéhez letenni, vagy pedig a bánápténnek a bíróságnal lett előlege elhelyezéséről kiállított szabályszerű előismervényt átszolgáltatni. Kir. Járásbíróság mint tkvi hatóság. Turóc-Szt.-Mártonban, 1896. évi április hó 1-én. Medzihradsky, kir. aljbíró.

TRIESTI ÁLTALÁNOS BIZTOSÍTÓ-TÁRSASÁG

ASSICURAZIONI GENERALI Nyereség- és veszteség-számla az A mérleghez. Elemi- és baleset-biztosítási ág. 1895.

Table with columns for 'forint', 'kr.', and 'Összesen'. It details financial statements for the Trieste General Insurance Company, including income and expenses for various insurance types like life, fire, and accident insurance.

Table with columns for 'forint', 'kr.', and 'Összesen'. It details financial statements for the Trieste General Insurance Company, including income and expenses for various insurance types like life, fire, and accident insurance.

VAGYON. Az ASSICURAZIONI GENERALI vagyonállása 1895. december 31-én.

Table with columns for 'Folyó szám', 'A tétel neve', 'A', 'B', 'Összesen', 'Folyó szám', 'A tétel neve', 'A', 'B', 'Összesen'. It details the assets of the Trieste General Insurance Company as of December 31, 1895, categorized by asset type and value.

Magyarországi vezérigynökség: HEGEDŰS SÁNDOR, igazgató-tanácsos. ROTT JÓZSEF, főnök. A török-szt.-mártoni központi igazgatóság: FRIESTBEN, A vezérigynökség: Br. Bozza Camillo, Románin-Jacur Mano, Báró Mörpurgo József, Segré V. Richetti Odón.

Bővebb zárszámadási jelentések az alanti ügynökségnél kaphatók. Ugyanott felvilágosítások a legnagyobb készséggel adatnak és élet-, tűz-, szállítvány- és üvegbiztosítások az Assicurazioni Generali, jegybiztosítások a Magyar-jég- és viszontbiztosító részvénytárs. és baleset elleni biztosítások az Első o. ált. baleset ellen Biztosító-társaság számára a legelőnyösebb feltételek és legelőnyösebb díjak mellett fogadtatnak el.

A turóc-szt.-mártoni ügynökség: Kuffler Zsigmond. Turóc-szt.-mártoni Magyar Nyomda — Moskóczi Ferencné.